

ESPORTS

Els Jocs de la reconciliació

Quan el 15 de setembre s'il·lumini el pebeter de l'Estadi Austràlia de Homebus, a Sydney, Joan A. Samaranch podrà donar per tancada la greu crisi del COI.

JORDI FINESTRES

El president del Comitè Olímpic Internacional presidirà els darrers jocs d'un mandat que s'extingirà el 16 de juliol del 2001 i que als darrers mesos s'ha vist entorbidat per la crisi institucional més greu de la família olímpica. Si no hi ha més sobresalts, Samaranch podrà oblidar les acusacions de corrupció que han envoltat la candidatura de Salt Lake City per als Jocs d'Hivern del 2002 i contemplarà, després d'haver fet neteja general a Lausana, la desfilada dels milers d'atletes que buscaran el llorer d'Olímpia en els jocs presumiblement més ecològics de l'era moderna. Tot fa pensar que l'esdeveniment més massiu del planeta (comptarà amb

una audiència televisiva de 3.500 milions d'éssers humans) gaudirà de bona salut oimés si abans el SOCOG, el comitè organitzador de Sydney 2000, és capaç d'endreçar les batusses contractuals amb dos elements tan bàsics com són l'esponsorització i els drets televisius.

Els Jocs del 2000 estaran tutelats per la nova Carta Olímpica empresa per Samaranch el passat 11 i 12 de desembre en la 110a sessió del COI. El document, aprovat amb caràcter extraordinari a Lausana, és la reforma més profunda dels 105 anys d'història del COI i, encara que ningú ho digués amb veu alta, fou motivada per la pressió mediàtica nord-americana i per la necessitat de l'òrgan olímpic de desfer-se d'antigues normes aristocràtiques i adaptar-se als nous temps. A ningú se li escapa que la reforma de 50 punts que ha mo-

ARXIU / EFE

El president del COI, Joan Antoni Samaranch, presidirà a Sydney els sisens i darrers Jocs Olímpics. Després de 21 anys com a màxim mandatari, l'estiu del 2001 li arriba la jubilació.

dificat l'estructura i organització del COI, i el procés de designació de les seues aspirants, ha estat, més que res, una

victòria moral de Samaranch, refermat com el president reformador del moviment impulsat pel baró de Coubertain. Samaranch va confiar la revolució olímpica a les ments pensants de la comissió CIO 2000, que englobà personalitats allunyades del món de l'esport com Henry Kissinger, Boutros Ghali, Gianni Agnelli i Oscar Arias.

Amb tot, si bé la nova Bíblia de l'olimpisme depura el vitalisme dels patricis de l'esport no elimina pas l'elitisme de l'organisme. A partir d'ara l'assemblea olímpica estarà formada per cent quinze membres, però setanta d'ells continuaran essent designats per cooptació tot i que hauran de superar un filtre batejat com a comitè de selecció, l'encarregat de valorar la condició de l'aspirant, que haurà de presentar un bon currículum que justifiqui el seu servei a l'esport en funció dels codis ètics de l'olimpisme. I per evitar que les acusacions de suborn del *Salt Lake Gate* tornin a embrutar la imatge de l'esport, s'ha prohibit les visites dels membres del Comitè Olímpic Internacional a les ciutats que presentin candidatura a organitzar uns Jocs.

Fou l'esperada reacció causa-efecte de Samaranch davant les iras de poderosos grups de poder nord-americans que no han acceptat mai que el president del COI no sigui anglosaxó. Ni una subcomissió de la Càmbra de Representants dels Estats Units ni la FBI han aconseguit fer trontollar el lideratge del català, sotmès a dos interrogatoris per esclarir els afers tèrbols dels Jocs d'Atlanta 96 i de Salt Lake City 2002. Desafiant l'escepticisme del Capitoli, sobretot dels republicans Joe Barton i Fred Upton, Samaranch va superar la prova de foc esgrimint que amb l'operació neteja no era oportú continuar amb la cacera de bruixes al si del COI, una pràctica política tradicional de la primera potència mundial al llarg del segle XX.

A més, Samaranch va tornar a Suïssa amb un acord de col·laboració pactat

amb el màxim responsable de la política antidrogues de la Casa Blanca, Barry McCaffrey. I és que 1999 ha estat l'any de la lluita contra el dopatge, el cavall de batalla de l'esport de finals de segle, amb la constitució de l'Agència Mundial Antidopatge. L'AMA fou creada oficialment el 10 de novembre després que els ministres d'esports de la Unió Europea acordessin amb el COI que cap organització podrà liderar un organisme que tindrà una normativa internacional i un estatut legal idèntic al d'una fundació. S'espera, doncs, que les substàncies químiques que s'han rifat del jurament olímpic siguin les grans absents dels Jocs de Sydney.

En l'aspecte esportiu no es preveu massa sorpreses. Els atletes nord-americans, els més ben esponsoritzats, pagats, entrenats i educats per a la victòria, continuaran dominant el medaller per damunt d'altres potències com Alemanya, Rússia, Xina i, en qualitat d'amfitrió, Austràlia. En la competició reina, l'atletisme, hi ha poc a apel·lar davant la superioritat dels esprintadors ianquis (Greene, Johnson, Jones) i dels fondistes africans.

Entre els deu primers. La delegació espanyola confia de mantenir ben viva la flama de Barcelona 92 i d'Atlanta 96, on es van aconseguir 22 i 17 medalles respectivament. L'objectiu de l'esport espanyol és figurar entre les deu primeres potències esportives mundials i no perdre el cinquè o sisè lloc del rànquing europeu. Per això el Consell Superior d'Esports ha destinat 8.211 milions de pessetes a les federacions perquè posin a punt els atletes. Sens dubte la irrupció del pla ADO l'any 1992 i l'entrada de l'economia privada en el patrocini esportiu ha estat vital per oferir als nostres olímpics una tranquil·litat econòmica que s'ha vist reflectida en l'èxit esportiu. És previst que uns 350 esportistes (a Atlanta en foren 312) acompanyaran l'abanderat Manel Estiarte en la desfilara inaugural. El millor waterpolista de tots els temps escriurà a Sydney l'epíleg d'una trajectòria esportiva impressionant i espera fer-ho repetint l'or olímpic de fa quatre anys. La supercatalanitzada selecció de waterpolo no serà l'única que buscarà el màxim guardó. Els equips d'handbol i hoquei herba (tant masculí com femení) tenen força possibilitats de pujar al podi, així com el de futbol, un esport que de ben segur ge-

nerarà una controvèrsia entre els clubs i l'organisme olímpic per la qüestió del calendari. Més difícil ho tindrà la selecció de bàsquet per seguir la bona ratxa de l'Europeu absolut de França (medalla d'argent) i del combinat júnior a Lisboa (or) en una competició on l'equip nord-americà -l'enèsim *Dream Team*- no tindrà rival.

Quant a la participació individual, és probable que un bon salt de Yago Lamela el porti a l'Olimp, que una bona cursa de Cacho o Estévez acabi amb podi o que el maratonista Abel Antón incremanti el seu magnífic palmarès. A la competició de tennis Arantxa Sánchez Vicario no voldrà deixar escapar la darrera oportunitat per penjar-se al coll algun metall valuós, com tampoc l'esquivarà qualsevol dels nois de la *generació Corretja*. I acabem amb gimnàstica, un esport tradicionalment dominat per la Xina i els països de l'est d'Europa però que enguany haurà de comptar amb dos aspirants catalans: el manresà Andreu Vivó i el barceloní Gervasi Deferr, subcampió del món en terra als darrers campionats mundials celebrats a la Xina.

A la llista d'aspirants s'ha d'afegir el ja consagrat Jesús Carballo i el seu germà, Javier, però també apunten aquests altres noms: Víctor Cano, Omar Cortés, Saül Cofiño i Oriol Combarros.

En definitiva els Jocs de Barcelona continuaran essent el mirall per als esportistes espanyols, però també un model d'organització perfectament exportable arreu. Una catalana, Gemma Taradell, voluntària l'any 1992, ha estat l'encarregada de traduir els documents en català de Barcelona per tal que el SOCOG faci servir els mateixos criteris en matèria d'organització, gestió d'instal·lacions, calendaris, coordinació del voluntariat i dispositiu de seguretat. I que ningú s'estranyi si veu paral·lismes en les cerimònies d'obertura i de clausura perquè els encarregats de producció són els mateixos. L'espirit d'en Cobi ha arribat a Austràlia.

